

Het verhaal van de appel en de boom

Als de appel niet ver van de boom valt, dan geldt dat spreekwoord zeker voor Eline Mondy. Onze coördinator bij de onderbouw werd door papa Francis vast al bij haar geboorte besmet door de basketmicrobe en sindsdien liet de passie haar niet meer los. En maar goed ook voor Kortrijk Spurs.

Het kan niet anders of jij hebt de basketbalgenen van je papa geërfd?

Absoluut! Ik ging als kleine meid elk weekend trouw met papa naar de basketzaal van het Sint-Jozefinstituut. Een heel groot deel van mijn jeugd heb ik er doorgebracht. In het historische sporthalletje waar Nemea zijn matches betwistte, waren er op zaterdag wedstrijden van 's morgens tot 's avonds en ik was er altijd bij. Ook al was ik eigenlijk nog te jong, ik deed langs de zijlijn stiekem mee met de ploeg van mijn broer. Vanaf de microben, maar eigenlijk was ik nog te jong, ben ik zelf beginnen te basketten. Ik denk dat ik toen in de derde kleuterklas zat en werd zo de eerste vrouwelijke speelster van Nemea. Het aftandse zaaltje van de club is nu afgebroken bij de sloop van Sint-Jozef, maar ik koester de herinneringen aan die legendarische plaats nog altijd.

Je speelde altijd in een jongensploeg. Hoe was dat voor jou?

Ik ben eigenlijk zo lang mogelijk bij Nemea blijven basketten tot het niet meer mocht. Daarna verhuisde ik naar Soubry Kortrijk vanaf de pupillen, zeg maar de U14. Bij Soubry vond ik er toch een andere basketcultuur. Bij de jongens ging het er fysiek harder en sneller aan toe. Toen ik me aansloot bij een meisjesploeg, had ik daardoor toch een licht voordeel. Ik denk dat ook het spel van de meisjes ondertussen wel veel harder en sneller geworden is in vergelijking met vroeger.

Na Soubry vertrok je richting Waregem. Waarom stapte je over naar de grote concurrent?

In die periode vonden de provinciale selecties voor '82 plaats onder leiding van Marc Decaluwé. We hadden een sterke groep en werden kampioen van België. Daar leerde ik de Waregemse meisjes kennen. Ik werd vaak gecontacteerd door Waregemse coach Guy Deconinck en heb toen de overstap gemaakt omdat de kwaliteit van coaching daar toen toch een stuk hoger lag. Ik kreeg er één van de beste opleidingen uit de streek. In Waregem heb ik een belangrijk deel van mijn carrière beleefd.

Hoe lang heb je op hoog niveau gespeeld?

Als 17-jarige kwam ik uit voor de beloften en mocht ik ook op de bank zitten van de fanionploeg waarmee ik ook mocht trainen. Als je nu een fanionteam ziet, dan zijn dat allemaal behoorlijk jonge dames en meisjes, maar in die tijd zaten er ook nog 'echte' dames (lees 'iets oudere' speelsters) in de ploeg, ik denk aan Caroline Deroose, Jowita Sokolowska en Fabienne Malfrère. Als je nu 24 jaar bent, ben je van de oudste van je team, toen lag dat anders. Als youngster heb ik veel mogen leren vanop de bank en trainingen van Benny Mertens. Ik kreeg nog niet superveel minuten, dus moest ik het vooral hebben van de beloftenwedstrijden. Op mijn twintigste - ik zat in mijn tweede jaar Handelswetenschappen in Brussel - heb ik echter mijn kruisbanden gescheurd, net toen ik misschien wel op de rand van de sprong naar hoger zat. Dat was een bijzonder ongelukkig moment. In het ziekenhuis hadden ze echter niet gezien dat mijn kruisband gescheurd was waardoor ik revalideerde met een kapotte kruisband. Dat ging wel, tot ik in wedstrijden heel diep moest gaan en zo af en toe door mijn knie ging. Ik heb toen lange tijd gesukkeld en er uiteindelijk ook één jaar later mijn meniscus mee beschadigd. Dokter Lagast maakte wel een correcte diagnose, maar na zo een honderd kinébeurten moest ik helemaal opnieuw beginnen en dat was hard. Ik heb na die tweede revalidatie toen een sabbatjaar genomen omdat de moed me in mijn schoenen was gezonken. Ik was een serieus stuk mijn startsnelheid en dynamiek op het veld verloren en twijfelde of ik nog een toekomst had in het basket.

Je bleef volhouden en begon opnieuw bij Kortrijk. Terug naar je roots.

Het waren mijn ouders die me bij de kraag namen en me terug op het veld gezet hebben. Ik kwam terecht SPE Kortrijk, ex-Soubry dat toen in faling was gegaan. Ik begon opnieuw in eerste provinciale en dat niveau kon ik vlot aan en werd in die periode ook speelster van het jaar. Het ging allemaal snel en voor ik het wist zat ik terug in tweede landelijke. Daarna verhuisde ik naar Deerlijk om te gaan spelen in eerste landelijke onder topcoach Marc Deldaele, maar net voor dat seizoen heb ik nog eens mijn zwaar mijn voet omgeslagen. Ik zette na twee jaar een stapje terug naar de tweede ploeg van Deerlijk en kende daar ook sportief en sociaal mooie basketjaren. Daar leerde ik trouwens Veerle Segers (sportief directeur van Spurs) kennen. De laatste twee jaar van mijn carrière ben ik nog eens teruggekeerd naar K-Basketteam Kortrijk dat toen in tweede landelijke uitkwam. Ik ben uiteindelijk gestopt in 2013.

Hoe kijk je terug op dat afscheid als actieve speelster?

Dat was fantastisch, ik kon me geen beter afscheid wensen in de club van mijn hart. We speelden met allemaal vriendinnen in een team dat werd gecoacht door Ingrid Dreesen. We hadden geen makkelijk seizoen, maar elke wedstrijd was een echt feest. Ik heb van mijn laatste jaar echt genoten. De allerlaatste match van mijn carrière was er eentje tegen Brugge. De Mimosa zat propvol en we wonnen op de buzzer dankzij een korf van mijn goede vriendin Maaike Remmerie, die later zelf de meter zou worden van mijn tweede dochter. De zaal is toen echt ontploft en het feest kon losbarsten. Ik kan me inbeelden dat wie dit seizoen wou afscheid nemen als speler toch zal gevloekt hebben door de stopzetting van de competitie omwille van corona.

Wat doe je anno 2020 bij Kortrijk Spurs?

Als werknemer van Sportwerk Vlaanderen word ik uitbesteed en werk ik 3/5de voor de club als jeugdcoördinator bij de onderbouw: de groep van de allerkleinsten tot de elfjarigen. Ik doe dit samen met Katleen Deschodt omdat we heel veel ploegen en spelers hebben. Er zijn ongeveer 220 spelers die competitief basketbal spelen: dat houdt twee trainingen in per week samen met een wedstrijd in het weekend. Er zijn negen U12 teams, zeven U10 teams en vier U8-teams. Daarnaast hebben we nog eens een 120- tal kinderen die niet-competitief basketbal spelen gaande van de Rollebolle (1ste-2de kleuter), Basket's'cool (3de kleuter), Peanuts (1ste leerjaar) en de Basket-instappers (2de leerjaar – 6de leerjaar). We zijn dus met zijn tweeën om het sportief allemaal in goede banen te leiden. Katleen coördineert hoofdzakelijk de U12-teams en ik neem de U10-ploegen en alles daaronder, maar vanzelfsprekend kennen wij een heel nauwe en goede samenwerking. Die is er ook met Gert Wallays, de jeugdverantwoordelijke voor de volledige werking van de onderbouw die alle non-sportieve zaken beheert.

Je bent binnen de club een hardwerkende kracht die een 3/5-opdracht uitoefent. Waaruit bestaat je uitgebreide dagtaak eigenlijk? Wat moeten we verstaan onder het organisatorische, het inhoudelijke en administratieve luik van je opdracht?

In eerste instantie zijn de coaches 'the key' van de jeugdopleiding. Het intensief sportief en organisatorisch ondersteunen en begeleiden van onze coaches is één ding. We willen onze spelers kwalitatief verbeteren en dat is hoofdzakelijk dankzij hen. We organiseren meetings, clinics, opleidingen en bezorgen hen het nodige sportief inhoudelijk materiaal. Ook op het veld staan we hen bij via onze coachtocoach-werking. Onze coaches en zeker ook de startende youngsters kunnen steeds bij ons terecht. We zorgen voor een snelle en open communicatie. Daar eindigt het verhaal natuurlijk niet. Als coördinator staan we heel dicht bij de teams en kunnen we zo snel bijsturen of ingrijpen waar nodig. Communicatie is hier opnieuw een belangrijk punt. Als ouders of spelers vragen hebben of info willen dan krijgen ze meteen gehoor en spelen we snel op de bal. Administratie is daarnaast ook een grote brok in mijn takenpakket. Meten is weten. Alles wordt goed bijgehouden en uitgeschreven. Tot slot ben ik zelf ook nog coach bij de U10-jongens en verzorg ik de U10-specialisatietraining. Ik combineer het coachen en het coördineren en dat is intens maar mogelijk dankzij het professioneel statuut. Door als coördinator zelf op het veld te staan heb je een beter inzicht in noden en behoeftes van de coaches en sportieve inhoud van het jeugdplan.

Er zijn maar liefst 20 competitieploegen onderbouw (U12, U10 en U8) ook teams voor de allerkleinsten. Hoe worden jonge spelertjes gerekruteerd en op welke manier wordt de instroom

van nieuwe basketters gecreëerd? Wat houdt de 'call to action' voor beginnende baskettertjes in?

We hechten bij de Spurs enorm veel belang aan de 'kleintjes' (rekrutering: rollebolle-peanuts). Zij zijn de toekomst van onze club. Rekrutering is vaak het eerste contact van spelertjes en ouders met onze club en we willen dat dit piekfijn in orde is. De kinderen moeten zich rot amuseren op training en ondertussen de eerste basketvaardigheden leren. We werken hard aan de beleving van de kinderen, niet alleen tijdens de lesjes maar ook in de tal van extra activiteiten:

Halloweennight, Sintfeest, kerstfeest, basketscoole kampjes, peanutstornooitjes. Er gaat ook veel aandacht naar een snelle en duidelijke communicatie en organisatie. Ook kinderen die op iets latere leeftijd willen starten met basketbal krijgen bij ons die mogelijkheid dankzij de basketinstap. Na enkele maanden of het volgende seizoen krijgen ze de kans om eventueel de overstap te maken naar competitie. We grijpen elk initiatief om basketbal te promoten met beide handen: Sport@Kortrijk, naschoolse basket, Buurtsport: Tapas, Athena, Vrijtijdsmarkt, initiatieven met Basketbalvlaanderen,... Bij alle activiteiten die georganiseerd worden, kunnen we rekenen op vele vrijwillige handen in onze club. Zonder hen is het ondenkbaar om te kunnen neerzetten wat we de voorbije jaren deden. Je kan goede ideeën en plannen hebben maar zonder deze mensen zijn ze niets waard. Ik ben hen ongelofelijk dankbaar!

Je werkt vooral met de jongsten. Hoe uitdagend is dat?

Ik heb een enorme liefde voor het minibasket, die heb ik zeker van mijn papa geërfd. Dat zal wellicht altijd zo blijven, ook al heb ik mijn B-diploma en ga ik misschien ooit landelijk te coachen, maar ik ga altijd de kleinsten blijven begeleiden. Je krijgt enorm veel terug van de kinderen, het is een dankbare leeftijd omdat je heel veel evolutie ziet op korte tijd. Je krijgt je ploeg in augustus in handen en als je bekijkt wat ze op het eind van het seizoen kunnen, geeft dat veel voldoening,

ook al vergt gedisciplineerd trainen met kleine kinderen veel energie.

We zijn begonnen met een knipoog naar je vader. Wat heb je eigenlijk mee van je papa als coach?

Ik denk dat ik heel veel van hem overgenomen heb en dus een beetje dezelfde stijl hanteer. Mijn papa was redelijk streng maar de kinderen hingen aan zijn lippen als hij training aan het geven was. Hij kleepte zijn oefeningen altijd goed in en kon de kids erg goed motiveren. Hij hield zijn hele groep op een goeie manier onder controle. Als mijn pa de zaal binnenkwam, dan voelde je dat. Er was tegelijk ontzag en respect voor hem. Zelf heb ik vaak ook wat traantjes gelaten tijdens en na wedstrijden omdat hij ook soms hard kon zijn en ik niet tegen mijn verlies kon (lacht), maar tegelijk was hij een enorme motivator en was er veel plezier. Die leerschool levert nu volop vruchten op. Als ik daar nu op terug kijk, is dat met veel dankbaarheid, ook zeker voor mijn mama. Als je zelf moeder bent dan beseft je dat alles niet mogelijk was geweest dankzij haar vele werk achter de schermen. Wellicht heb ik ook de blessuregevoeligheid van mijn papa geërfd. Hij heeft ook regelmatig eens in het gips gezeten. Dat breekbare lichaam heb ik duidelijk ook, een van de redenen waarom ik waarschijnlijk niet lang aan de top gebleven ben, maar ik kijk zeker en vast terug op een erg mooie basketcarrière die mij veel mooie levenslessen en vriendschappen heeft opgeleverd.

Bedankt Eline voor dit fijne gesprek!

STEVEN VERHAMME
06/2020